

Πρόσφατα έπεσε στην αντίληψή μου ένα πολύ ενδιαφέρον ψηφιακό παίγνιο. Το μεταφέρω όσο πιο πειστικά δύναμαι.

Το περιβάλλον του παιχνιδιού, μας μεταφέρει σε μια πτωχευθείσα χώρα, η οποία αποτελεί τμήμα μιας ευρύτερης δαιδαλώδους Ένωσης. Οι πολίτες της χώρας, ήταν λίγο ελαφρείς, κάτι σαν τους Τρώες όπως μας τους περιγράφει ο Όμηρος, στο κεφάλαιο περί της εισόδου του Δούρειου ίππου εντός των τειχών, της πόλης τους:

«...μα επειδή οι Τρώες, στο βάθος, μαλάκαι ήταν όλοι τους, γκρεμίσανε τα τείχη το βάλανε στην πόλη τους».

Ακολουθως, ως γνωστόν, έπεσε το μεγάλο λεπίδι.

Έτσι και οι ελαφρείς κάτοικοι, της περί ης χώρας ο λόγος, δέχτηκαν άνευ ελέγχου και ερωτημάτων τις προσφορές από την Ένωση. Εις μάτην προσεπάθησαν οι καλλιτέχνες, προφητικώς να τους ειδοποιήσουν, άδοντας:

*«Μας την φέραν οι βάρβαροι / μας πλακώσαν με δώρα
με χαντρούλες πολύχρωμες / και κουτιά κόκα κόλα*

*Μας την φέραν οι βάρβαροι / μας φλομώνσαν στο ψέμα
μας τρελάναν στα πέναλτι / και δεν έχουμε τέρμα»*

Ιστορικά αποδεδειγμένο, οι καλλιτέχνες δεν εισακούονται πριν τα γεγονότα. Μετά κυρίως, αλλά μετά είναι πάντα αργά.

Τέλος πάντων η παγίδα στήθηκε, το κρατίδιο έπεσε ολοσούμπιτο μέσα και έτσι ξεκινά το παιχνίδι. Πρόσωπα σε απόγνωση, η οικονομία καταρρέει, μικροεπιχειρήσεις κλείνουν σωρηδόν, η ανεργία φλερτάρει στο 30%, πολίτες αυτοκτονούν, οι κυβερνήσεις χάνουν κάθε έλεγχο και αναγκαστικά υπάγονται στις εντολές της Ενώσεως που συμπράττει μαζί με άλλους χρηματοοικονομικούς μηχανισμούς, καθώς σπεύδουν να «σώσουν» από κοινού τη χώρα.

Υπογράφονται Μνημόνια, που μοιάζουν περισσότερο με μνήματα μιας πρώην, σχετικά, αδέσμευτης χώρας, η οποία εις το μέλλον θα μνημονεύεται ως πωλήτρια. Ταυτόχρονα η πωλήτρια ψηφιοποιείται, και μέσα σε αυτόν τον ορυμαγδό, τα περιθώρια για κάποια ζωή στο οικονομικό υποπεριθώριο μικραίνουν.

Λέγεται μάλιστα, ότι προτείνονται από την Ένωση μια σειρά πολιτικών μέτρων για τη διάσωση, αλλά οι ιθαγενείς ηγέτες τα αρνούνται διότι κάτι τέτοιο, θα χαλάσει τις σχέσεις τους με τους πελάτας - πολίτας. Μοιραία, επειδή κανείς φωστήρας ημεδαπός ή αλλοδαπός δεν βρίσκει λύσεις ή θάρρος, εφαρμόζονται παράλογα φορολογικά μέτρα και το ικόνομι γονατίζει έτι περαιτέρω, την ώρα που επιβάλλονται αστρονομικά ετήσια πλεονάσματα. Ακούγεται η άποψη ότι οι οικονομολόγοι ορίζουν την οικονομία, όσο και οι μετεωρολόγοι τα καιρικά φαινόμενα.

Μετά έρχονται κάποιοι άλλοι στην ενδοχώρια ηγεσία, αναλαμβάνουν το γκουβέρνο αλλά κατά πως μας λέν, όχι την εξουσία. Η Ένωση σφίγγει έτι περαιτέρω την πολιτική της, διότι θαρρεί ότι τούτοι οι κυβερνώντες είναι βλάσφημοι, παλιόπαιδα, φουμαδόροι, επιπροσθέτως και αντικληρικαλιστές, ενώ έντονες φήμες κυκλοφορούν πως η Ένωση, τους εκβιάζει πλέον αποκάλυπτα και να τα, να τα, τα κάπιταλ κοντρόλς.

Τα χρέη των πολιτών προς το, ας το πούμε, εγχώριο Δημόσιο, την πωλήτρια δηλαδή, ξεπερνούν τα 100 δις του νέου νομίσματος που ορίζει τις τύχες της «πρώην χώρας» από

τον 21ο αιώνα. Το νέο νόμισμα έχει λειτουργήσει ως αποικιοκρατική χαντρούλα, αλλά όλοι πανηγύριζαν όταν έγινε η επίδοση. Και αυτοί που τη έδιναν, δικαιολογημένα αυτό, και αυτοί την έπαιρναν, αδικαιολόγητα αυτό. Κάθε μήνα δε, προστίθεται τουλάχιστον ένα ακόμα δις. Είναι εμφανής η αποτυχία των μέτρων, αλλά κανείς, δεν κάνει ότι το βλέπει. Καθημερινώς δεσμεύονται, κατάσχονται εκατοντάδες τραπεζικών λογαριασμών και ότι άλλο υλικό αγαθό είναι διαθέσιμο.

Κάπου εκεί ξεκινά το μεγάλο σορτάρισμα. Αεροδρόμια, λιμάνια, γη και ακίνητα, της πωλήτριας βγαίνουν στην αγορά. Ως προς τούτο, έχει ιδρυθεί ειδική υπηρεσία της πωλήτριας ώστε να ντηλάρει και να εξυπηρετήσει τους εξωχώριους αγοραστάς. Της δώνουν και όνομα: ΤΑ.μείο Υ.πέρ ΠΕ.ραιωμένων Δ.εσμεύσεων. Εν συντομία ΤΑ.Υ.ΠΕ.Δ. όπου προΐστανται κρατικοί υπάλληλοι με βαθιές οικονομικές γνώσεις. Τους δε εξωχώριους αγοραστάς, άλλοι αποκαλούν επενδυτάς και τους περιποιούνται περιποίηση μεγάλη, άλλοι όμως γύπες και τους μισοσιχαινόνται. Δηλαδή τις μονές μέρες τους μισούν και τις ζυγές τους σιχαινόνται. Έτσι ρευστοποιούνται τα μπακίρια, τα ασημικά και τα χρυσαφικά της πωλητριάς. Ότι προίκα είχε, χάνεται.

Για τους ιδιώτες τα πράγματα είναι πιο σκούρα. Σφιγμένοι από την μέγγενη φορολογικών μέτρων που δεν μπορούν να ανταποκριθούν, είναι εγκλωβισμένοι σε μια πεθαμένη αγορά και σε ένα χρέος που πολλαπλασιάζεται. Κάποια στιγμή, και ενώ η χώρα μετατρέπεται σε μονοπαραγωγική πουλώντας ένα μόνο μαζικό εξαγωγίμο, προϊόν, ονόματι Τουρισμό, γίνεται κατανοητό ότι τα περισσότερα, αν όχι όλα τα ακίνητα μπορούν να αποκτηθούν με πολύ χαμηλές τιμές, αφού οι ιδιοκτήτες τους είναι καταχρεωμένοι, κατατρομοκρατημένοι και εν πολλοίς παραδομένοι.

Έτσι σε συνδιασμό με τα 24 μμύρια αφίξεις Τουριστών και λοιπών σουλατσαδόρων, με κάτι χρυσές βίζες και πλατινένιες βίζιτες θα κάμουμε μπίζνα με νέα προϊόντα τύπου αρ μπι εν μπί και λοιπά. Σφαίρα θα πηγαίνουν οι δουλειές, όπως η πιτσαρία του Μεσσήνιου, που πολύ θέλει την Π.τ.Δ., αφού ο Γιостουκώστα προτίμησε τον Μαργαρίτη για τη θέση στην Ένωση. Αλλά και εκεί έγινε λάθος, αντί να στείλουν το σωστό Μαργαρίτη, το Γιώργο, να τους τραγουδήσει, το άκρως ταιριαστό για τις σχέσεις Πωλήτριας - Ενώσεως: «Δεν με νοιάζει, μη σε νοιάζει, □

Οι

δρόμοι που τραβάμε

κι ο δικός μου κι ο δικός σου,

Στο πουθενά μας πάνεεε»

, στείλαν άλλον, που εδήλωσε πως:

«Είμαστε η Ρεάλ των Βαλκανίων»

. Όρα «Καθημερινή» 8 Δεκεμβρίου, τρέχοντας έτους.

Ασιάτες, Αφρικανοί, Μεσανατολίτες, αν υποτεθεί ότι το χρήμα έχει πατρίδα επελαύνουν είτε με μπροστινούς είτε μοναχοί και αρχίζουν να αγοράζουν. Οι ειδήμονες περί των οικονομικών πανηγυρίζουσι, περί αναπτύξεως, παραβλέποντας το γεγονός ότι ο τόπος περνά σε αλλοδαπά χέρια και μάλιστα σε τιμές ευκαιρίας. Έτσι οι τυχεροί - άτυχοι πολίτες, από τους οποίους κατάσχονται ακόμα και τα ενοίκια που εισπράττουν (εις χείρας χοίρων, ή κάπως έτσι λέγεται αυτό το μερεμέτι) ανακουφίζονται, καθώς πουλούν τις ακίνητες περιουσίες τους, και εισπράττουν ότι περισσεύει, αν κάτι περισσεύει από αυτά που κατακρατά το Δημόσιο, τουτέστιν η πωλήτρια, έναντι των εντέχνως δημιουργηθέντων χρεών.

Ακολουθως μπαίνουμε στην πιο λεπτή φάση του παιχνιδιού, διότι όποιος πιστεύει ότι το πρόβλημα ελύθη, επειδή επώλησε, πλανάται. Ο πολίτης λοιπόν είναι σημαδεμένος. Έχει κατασχεμένους τραπεζικούς λογαριασμούς, στο κτηματολόγιο φαίνεται ότι η όποια ακίνητη περιουσία, που του έχει απομείνει, τελεί υπό κατάσχεση, ενώ το όνομά του έχει εγγραφεί στα μαύρα κατάστιχα ενός Πανίσχυρου Ψηφιακού Τέρατος, τον οποίον φέρει το όνομα κάποιου μυθικού Μάντη. Ας σημειωθεί ότι ο Μάντης ήτο τυφλός. Εκεί, καταγράφονται όλοι οι οφειλέτες της πωλήτριας, δια λογαριασμό των Δανειστών και όχι μόνον.

Ενώ ο κατήφορος ήταν αυτόματος, δηλαδή η πωλήτρια ανέλαβε να δεσμεύσει, να κατάσχει, να καταγράψει, τα πάντα μαζί με τις αμοιβές μιας στρατιάς υπαλλήλων, δικαστικών επιμελητών που φυσικά τις χρέωσε στον πολίτη, ο ανήφορος είναι μάνιουαλ. Δηλαδή, ο πολίτης πρέπει μόνος, να ξεκαρφώσει το όνομα του από τα μαύρα κατάστιχα του ψηφιακού Τέρατος. Για αυτό υπάρχει και μια περίτεχνη διαδικασία με οκτώ, τουλάχιστον, πίστες, όπου ο παίκτης πρέπει να επιδείξει τις δεξιότητες του.

Ο δε παίκτης, είναι ήδη καταβεβλημένος, διότι η διαδικασία πώλησης που μπορεί να κράτησε και ένα εξάμηνο ή και περισσότερο, τον έχει εξοντώσει, ηθικώς, ψυχικώς και ουσιαστικώς. Άλλο μακελειό αυτό, αξίζει αυτόνομη περιγραφή

Σε 48 ώρες η εξιστόρηση της περιπέτειας των οκτώ πιστών.